یادداشت

صلاحیت برادر رحیم صفوی هم تایید نشد

شوک رد صلاحیت‌ها در انتخابات اتاق

محمدهیراد حاتمی

انتخابات هفتمین دوره اتاق بازرگانی آنقدر «از نفس افتاده» کلید خورد که گویی هیچ اتفاق ویژه‌ای قرار نیست برای آینده پارلمان بخش خصوصی به وقوع بپیوندد. همه چیز در شرایط عادی پیش رفت و بسیاری از چهره‌های شناخته شده و فعالان اقتصادی خبره تمایلی برای حضور در انتخابات بازرگانی از خود نمایش ندادند تا عرصه برای چهره‌هایی مانند علی انصاری، رییس هیات مدیره بانک تات برای خودنمایی فراهم شود. برخی هم با تمایل شخصی از شرکت در انتخابات اتاق بازرگانی کنار کشیدند تا همه چیز بدون هیچ حاشیه‌ای پیش رود تا اینکه هفته گذشته خبری مبنی بر عدم برگزاری انتخابات پارلمان بخش خصوصی در تاریخ مقرر به سرعت بر روی خروجی خبرگزاری‌های مختلف قرار گرفت.

«به خاطر تایید صلاحیت‌ها زمان برگزاری انتخابات را عقب انداختند. شنیدم خیلی‌ها را رد صلاحیت کردند.» این جمله یکی از کاندیداهای پیشگامان عرصه تولید و تجارت است که در حیاط اتاق بازرگانی و صنایع و معادن ایران به سمت خودروی شخصی‌اش در حال حرکت بود تا در یک نشست خبری شرکت کند.

جمله‌ای که دقایقی بعد توسط برخی دیگر از هم‌قطاران او نیز مورد تایید قرار گرفت، اما زمان زیادی نگذشت که اعلام شد، انتخابات اتاق بازرگانی تهران راس روز و ساعت مقرر برگزار می‌شود تا از این پس فعالان بخش خصوصی منتظر فهرست تایید کاندیداها برای حضور در انتخابات اتاق بازرگانی باشند.

ابراهیم جمیلی، عضو هیات رییسه اتاق بازرگانی و صنایع و معادن ایران و رییس اتاق بازرگانی زنجان از چهره‌هایی بود که شاید اصلا کسی گمان نمی‌کرد از حضور در هفتمین دوره انتخابات اتاق بازرگانی باز بماند. او که چندی پیش با تاسیس اتاق بازرگانی البرز به عنوان رییس این اتاق بازرگانی نیز دایره فعالیت‌های خود را گسترده‌تر کرده بود با رد صلاحیت توسط هیات نظارت، دیگر نمی‌تواند در انتخابات پارلمان بخش خصوصی شرکت کند.

محمدرضا بهزادیان چهره شناخته شده دیگری است که نام او در فهرست رد صلاحیت‌ها قرار گرفته است. او طی چهار سال اخیر با وجود اینکه در پارلمان بخش خصوصی حضور نداشته است اما همواره به عنوان چهره‌ای خبرساز برای فعالان بخش خصوصی بوده است. او در انتخابات ششمین دوره پارلمان بخش خصوصی با هماهنگی دولت توانست علینقی خاموشی را پس از یک دوره طولانی از ریاست اتاق بازرگانی کنار بگذارد تا پیروز جدال خود با خاموشی شود. او دقایقی پس از برگزاری ششمین دوره انتخابات اتاق بازرگانی و پس از اینکه علینقی خاموشی به‌عنوان رییس پارلمان بخش خصوصی کشور انتخاب نشد در گفت‌وگویی عنوان کرد: «به هدفمان که اتاق بدون خاموشی بود رسیدیم.»

محمود اسلامیان هم از حضور در پارلمان بخش خصوصی باز ماند. او نیز در زمره چهره‌های شناخته شده‌ای قرار می‌گیرد که در حال حاضر ریاست اتاق بازرگانی و صنایع و معادن اصفهان را بر عهده دارد. پیش از این نیز در فولاد مبارکه مشغول به فعالیت بوده است و همواره از او به عنوان یکی از چهره‌های پر نفوذ پارلمان بخش خصوصی نام برده می‌شد. از چهره‌های شناخته شده دیگر رد صلاحیت شده در اتاق بازرگانی اصفهان باید به سیدمصطفی رحیم‌صفوی اشاره کرد.

شاید بسیاری از این موضوع آگاهی نداشته باشند که برادر سیدیحیی (رحیم) صفوی، فرمانده سابق سپاه پاسداران انقلاب اسلامی در هیات رییسه اتاق بازرگانی مشغول به فعالیت بود.

سیدمصطفی رحیم‌صفوی در میان فعالان بخش خصوصی استان اصفهان مشغول به فعالیت بود و حتی در ترکیب هیات رییسه پارلمان بخش خصوصی اصفهان هم حضور داشت اما هیات نظارت او را برای شرکت در هفتمین انتخابات پارلمان بخش خصوصی تایید صلاحیت نکرد.

افرادی که برای شرکت در انتخابات اتاق بازرگانی تهران رد صلاحیت شدند، عبارتند از محمدرضا بهزادیان شرکت بین‌المللی توسعه تجارت و اقتصاد خاورمیانه، جلیل سازگارنژاد پرشین گروه انرژی، ایرج حسابی و فریدون مجلسی صنعتی پلیمر راوند، علی حمزه‌نژاد عالی‌دار، محمدمهدی تابع‌قانون مهندسین کار و اندیشه، محمد حجتی حمل و نقل سمند ترابر، سیدعلی ابویی‌مهریزی فولاد صنعت مهدی، مهدی ساعتچی بازرگانی ایران.

چهره‌های اتاق بازرگانی شهرستان‌ها که برای شرکت در انتخابات اتاق بازرگانی رد صلاحیت شدند نیز عبارتند از: ابراهیم جمیلی رییس اتاق زنجان، سیدمصطفی رحیم‌صفوی عضو هیات رییسه اتاق بازرگانی اصفهان، محمود اسلامیان رییس اتاق بازرگانی اصفهان، جمال رازقی‌جهرمی رییس اتاق شیراز، غلامحسین شافعی نایب‌رییس اتاق ایران و رییس خراسان‌رضوی، حسین جهانگیر رییس اتاق خرم آباد.

پیشنهاد تداوم یارانه شیر در سال ۹۰

معاون وزیر بازرگانی از پیشنهاد تداوم یارانه شیر در سال ۹۰ خبر داد و گفت: هنوز در خصوص میزان یارانه تصمیمی گرفته نشده است.

محمدعلی ضیغمی، در خصوص هدفمندی یارانه شیر در سال ۹۰ به فارس گفت: شیر از جمله کالاهای اساسی است که در قانون هدفمندسازی یارانه‌ها نام آن ذکر شده است بنابراین باید حتما هدفمند شود امااینکه‌این اتفاق در سال آینده می‌افتد یا خیر هنوز تصمیمی گرفته نشده است. وی افزود: ما در سال جاری ۵۸۹ میلیارد تومان بودجه یارانه شیر داشتیم و برای سر فصل‌های یارانه شیر در سال ۹۰ پیشنهاد داده‌ایم ولی هنوز در خصوص بودجه تصمیمی گرفته نشده است.

معاون وزیر بازرگانی در خصوص استفاده از ذخایر کالایی در راستای اجرای قانون هدفمند کردن یارانه‌ها گفت: هنوز از ذخایر صورت گرفته هیچ استفاده‌ای نشده است.

ارزیابی جایگاه و کارکردهای پارلمان بخش خصوصی در گفت‌وگو با پدرام سلطانی

اندیشه تصمیم‌سازان در دولت با تفکر اتاق مخالف است

راشل آرامیان: با رفتن خاموشی افرادی به اتاق ایران آمدند که تا حدودی جوان‌تر بودند و آرای جدیدی نیز داشتند. به همین دلیل تعامل با دولت و حتی نقد سیاست‌های اقتصادی دولت بعد از تحولات فکری و ساختاری اتاق بیشتر شد اما همچنان نظرات این بخش نادیده گرفته می‌شود. پدرام سلطانی، عضو هیات نمایندگان اتاق تهران دلیل این امر را در نگاه توده‌گرایانه دولت می‌داند که با توزیع ثروت به‌جای تولید ثروت همواره به دنبال این بوده تا از مردم حمایت کند. نادیده گرفتن نظرات اتاق در ایران در حالی صورت می‌گیرد که اتاق‌ها در سایر کشورها از مهم‌ترین ارکان تعیین‌کننده سیاست‌های اقتصادی کشورها به شمار می‌روند. همین نحوه رفتار با اتاق و شرایط نامطلوب اقتصادی کشور، موجب شده اتاق‌های بازرگانی در ایران همچنان در نسل اول اتاق‌ها درجا بزنند و اعضای آن نیز تنها در صدد رهایی از مشکلات اقتصادی بنگاه‌های خود باشند. سلطانی در گفت‌وگویی با شرق از تحولات اتاق در هشت سال گذشته می‌گوید و همچنین به اوضاع فعلی اتاق نیز گریزی می‌زند. مشروح این گفت‌وگو در پی می‌آید:

-نقش اتاق‌های بازرگانی در تدوین سیاست‌های اقتصادی چیست؟

به طور کلی، اتاق‌های بازرگانی در دنیا به این دلیل به وجود آمده‌اند که مشکلات بخش خصوصی را با ارایه راهکار، از طریق یک تریبون رسمی و متشکل به اطلاع دولت برسانند. اتاق‌ها عملا در مقام اتاق فکر اقتصاد کشورها هستند به طوری که نخبگان اقتصادی در اتاق‌ها حضور می‌یابند و پیرامون مشکلات اقتصادی بخش خصوصی به تبادل‌نظر می‌پردازند. اینکه اتاق‌ها تا چه میزان می‌توانند در حل مشکلات این بخش موثر باشند به رفتار دولت‌ها باز می‌گردد. اصولا دولت‌هایی که بیشتر به تفکرات کانون‌های اندیشه و اتاق‌های فکر غیردولتی بها می‌دهند در تدوین سیاست‌های اقتصادی می‌توانند موفق‌تر عمل کنند و با این اقدام نقش اتاق‌ها نیز مهم‌تر و بارزتر می‌شود و به همین دلیل در کشورهای توسعه یافته که اتاق‌ها سابقه طولانی دارند در چانه‌زنی و مذاکره با دولت‌ها می‌توانند اثر قابل توجهی داشته باشند.

- اتاق‌های بازرگانی در کشور ما تا چه میزان محل توجه دولت‌ها هستند؟

با توجه به اینکه سابقه تشکیل اتاق‌های بازرگانی یا تشکل‌هایی که قابل تطبیق با اتاق بازرگانی هستند به ۱۲۷ سال می‌رسد، اتاق‌ها چندان محل توجه و مشورت دولت‌ها در ایران نبودند و حتی در مواقعی دولت‌ها احساس می‌کردند اتاق‌ها برایشان مشکل‌آفرین هستند و به تعطیلی اتاق و بعضا دستگیر کردن اعضای اتاق مبادرت می‌کردند. بعد از انقلاب نیز وضع به همین ترتیب بود. در این دوره که رو به اتمام است، شاید تا حدودی بتوان گفت اتاق‌ها نقش جدی‌تری یافته‌اند. در این دوره، اتاق‌ها بیشتر برای مجلس اهمیت یافتند و با وجود اینکه نمایندگان دولت یعنی مدیران ارشد وزارتخانه‌ها و دستگاه‌های دولتی معتقدند نظرات اتاق پخته‌تر و حرفه‌ای‌تر است اما برای اینکه سطوح بالای دولت چندان اقبالی به اتاق ندارند در عمل چندان شاهد اجرای پیشنهادات و نظرات اتاق‌ها نیستیم. نکته مهم این است که در مسیر شکل‌گیری یک جامعه دموکراتیک و در مسیر رشد و توسعه یک کشور هر چه نهادهای مدنی گسترش یابند و حرفه‌ای‌تر عمل کنند و البته بیشتر به نظراتشان بها داده شود، مسیر توسعه و شکوفایی آن کشور هموارتر خواهد شد زیرا خرد جمعی در سطح گسترده‌تری به منصه ظهور می‌رسد.

-تفاوت اتاق با سایر تشکل‌های اقتصادی چیست؟

وجه تمایز اتاق بازرگانی با دیگر تشکل‌های اقتصادی به ویژه تشکل‌های صنفی این است که اتاق دارای جایگاه فراصنفی است. برخی می‌گویند اتاق تشکل تشکل‌هاست اما چندان با این نظر موافق نیستم و معتقدم اتاق یک تشکل اقتصادی فراگیر و فراصنفی است؛ زیرا اگر قرار باشد اتاق تشکل، تشکل‌ها باشد همواره باید خود را با موضوعات تشکل‌ها درگیر کند. اما اگر اتاق فراصنفی باشد، می‌تواند بر مسایل عمومی و فراگیر اقتصادی کشور تمرکز کند و موضوعات صنفی و حوزهای را به تشکل‌ها بسپارد. با این روش به نوعی تقسیم کار ایجاد می‌شود. برخی از مسایل هستند که در ظرفیت، حوصله و علاقه هیچ تشکل صنفی نمی‌گنجند و بعضی دیگر میان تمام تشکل‌های صنفی مشترک هستند. برای نمونه مالیات، مسائل گمرکی، بیمه تامین اجتماعی، امور بانکی و تامین مالی جزو مسایلی به شمار می‌روند که بین اکثر تشکل‌های صنفی مشترک هستند. اگر این گونه به قضیه نگاه کنیم اتاق، دولت و دیگر مراجع حکومتی تکلیف خود را با یکدیگر می‌دانند و راحت‌تر می‌توانند در این زمینه به تبادل نظر بپردازند.

-در دولت‌های نهم و دهم انگار اتاق‌ها تکانی خوردند. کما اینکه دیدیم چند بار نیز نقدهای جدی به سیاست‌های اقتصادی دولت وارد کردند. چرا این اتفاق افتاد؟

یکسری عوامل بیرونی و علل درونی در وقوع چنین رخدادی در اتاق‌ها نقش داشت. از علل درونی می‌توان به این نکته اشاره کرد که از بدو انقلاب تا همین چند سال اخیر، اتاق در دست عده‌ای خاص بود که ما به آنها سنتی‌ها یا محافظه‌کاران می‌گفتیم. از هشت سال پیش گروهی به نام تحول‌خواهان که من نیز جزو آن هستم فعالیت خود را آغاز کرد. اقدامات این گروه موجب شد اتاق‌ها از انحصار خارج شوند. علاوه بر این اتاق تهران از اتاق ایران جدا شد و هویت مستقل یافت. تا آن زمان اتاق تهران شامل دو، سه اتاق با ۲۰ کارمند در نیم طبق‌های از اتاق ایران بود و هویت مستقل و واقعی نداشت. این اتفاق هشت سال پیش رخ داد و اتاق تهران به عنوان قطب اقتصادی کشور با بیش از ۴۰ درصد عملیات مالی و فعالیت‌های اقتصادی مستقل شد و توسعه یافت و در حال حاضر بسیار توانمند شده است. حرکت بعدی نیز چهارسال گذشته در اتاق ایران رخ داد و آقای خاموشی پس از ۲۸ سال بالاخره تغییر کرد. این تغییر منشاء تحولات زیادی در اتاق شد. زمانی که کسی به مدت طولانی در یک مقام و منصبی قرار گیرد با توجه به ظرفیت محدودی که هر انسانی دارد -حالا یکی بیشتر و یکی کمتر- روزی فکر، ایده و ابتکار وی به پایان می‌رسد و عملا بعد از مدتی چیز بیشتری برای ارایه به مجموعه تحت امرش ندارد. اگر اصراری به ماندن در آن مجموعه داشته باشد برای این است که خود را حفظ کند بنابراین ناچار است اطرافش را نابود کند. این واقعه را می‌توان با سایر اتفاقاتی که در دنیا رخ می‌دهد شبیه‌سازی کرد یعنی بعد از مدتی فردی که در راس امور است برای بقای خود بیش از بقای مجموعه تحت امرش تلاش می‌کند. سایر افراد نیز تحت‌تاثیر وی بقای خود را به بقای مجموعه ترجیح می‌دهند. تغییر رییس اتاق موجب شد آن فرهنگ و تفکر رایج در اتاق تکانی بخورد و اتاق از درون شکوفا شود. اگرچه هنوز ایرادات زیادی وجود دارد اما همین تغییر کافی بود که بسیاری از مهره‌ها و نفرات تغییر کنند و افرادی با ابتکار، انگیزه و ایده بهتر وارد اتاق شوند. در کنار تغییرات ایجاد شده در سطوح مدیریتی اتاق، برخی از اعضای قدیمی نیز از اتاق رفتند، بازنشسته شدند، کنار کشیدند یا رای نیاوردند و افراد جدیدی که وارد اتاق شدند نسبت به آنها جوان‌تر، با سطح تحصیلات بالاتر و ابتکارات بیشتر بودند. این گروه بدنه اتاق را متحول کرد. حرف‌های بهتری مطرح شد، گزارش‌های بهتری ارایه شد و حتی همکاری مطلوب‌تر و منسجم‌تری شکل گرفت. اتفاقی که از بیرون رخ داد، این بود که مشکلات و معضلات اقتصادی کشور با طی چندین سال نه تنها کم نمی‌شد بلکه بر تعداد آنها افزوده می‌شد. این مشکلات نگاه جدی‌تری را به وجود آورد تا راه‌حل برخی از آنها از زبان بخش خصوصی و اتاق ارایه شود. این نگاه بیشتر در مجلس شکل گرفت و احساس می‌کنم این تفکر چندان در سطوح بالای دولت وجود نداشت. برخی از وزرا، برخی افراد در قوه قضاییه و مجمع تشخیص مصلحت نظام تعامل بیشتری با اتاق‌ها داشتند. از سوی دیگر چون اتاق از داخل متحول شده بود حرف بیشتری برای گفتن داشت و حتی نسبت به گذشته بیشتر از طریق رسانه‌ها به طرح دیدگاه‌ها و انتقادات خود می‌پرداخت. این امر توجه مدیران دستگاه‌های مختلف حکومتی را به خود جلب کرد و خواهان تعامل با اتاق شدند. این تحول به این دلایل در اتاق به وقوع پیوست.

-آیا سیاست‌های دولت به گونه‌ای بود که منجر به اعتراض بخش خصوصی شود؟

آنچه که ترسیم کردم بیشتر از منظر حکومت بود اما واقعیت این است که با تحولات ایجاد شده در اتاق ما مجال بیشتری برای تعامل با دولت یافتیم. حتی اتاق تمایل داشت بیشتر از گذشته سیاست‌های دولت را نقد کند زیرا تفکرات و اندیشه‌های اتاق نسبت به گذشته تغییر کرده بود. وزرا و دیگر مسوولان ارشد دولتی برای تعامل بیشتر با فعالان اقتصادی در جلسات اتاق حاضر شدند، سخنان بخش خصوصی را شنیدند و تایید کردند. تا این جای کار مشکلی وجود نداشت اما نظرات و دیدگاه‌های اتاق کمتر به مرحله عمل درآمد. در واقع اغلب گفته‌های اعضای اتاق تایید می‌شد اما در رفتار دولت کمتر اثری از آنها بود و دولت سیاست‌های خود را همچنان مانند گذشته در پیش می‌گرفت. سیاست دولت نیز بیشتر بر توده متمرکز بود و هست یعنی اقتصاد مبتنی بر توده و نه اقتصاد بر مبنای مدیران.

-حرف اتاق چه بود؟

در واقع اتاق می‌گفت اگر می‌خواهید توده مرفه باشد و آینده روشنی پیش رو داشته باشد باید شاغل باشد و نقش موثری در اقتصاد ایفا کند. در غیر این صورت نمی‌توان مشکلات این گروه را حل کرد. اقتصاد صدقه‌ای نیز نمی‌تواند راه‌حل مناسبی برای حل معضلات این افراد باشد. تنها راه‌حل ممکن ایجاد اشتغال برای توده است یعنی افراد از طریق کار کردن و آموختن باید بتوانند در یک مجموعه اقتصادی به ایفای نقش بپردازند. آن مجموعه را نیز یک مدیر باید اداره کند. بنابراین توده بدون مدیر بی‌معنی است زیرا همه که نمی‌توانند کارمند دولت باشند. از طرفی دولت بیش از اندازه بزرگ است و باید کوچک شود. پس نتیجه این است که اگر بخواهیم توده مرفه شود باید مدیران را تقویت کنیم. علاوه بر این کارخانه‌ها، بنگاه‌های اقتصادی و صنایع نیز باید بیش از گذشته توانمند شوند. طبیعی است با این روش مردم می‌توانند رفاه بیشتر و بهتری را تجربه کنند؛ اقدامی که در سایر کشورها نیز انجام می‌شود یعنی دولت رونق اقتصادی را به وجود می‌آورد و در سایه رونق اقتصادی مشکل بیکاری خودبه‌خود حل می‌شود حتی میزان حقوق افراد نیز افزایش می‌یابد زیرا تقاضا برای کار افزایش یافته است. این زنجیره، زنجیرهای می‌شود که همه در آن راحت و راضی هستند. این تفکر به کار گرفته نشد. دولت در حالی دیدگاه‌ها و راهکارهای اتاق را در پیش نمی‌گیرد که مدیران دولتی آن نظرات را تایید می‌کنند. در صورتی که در جلسات اتاق نظرات اعضای اتاق رد می‌شد ما مطمئن می‌شدیم آن نظر توسط دولت اعمال نمی‌شود اما حرف‌های ما تایید می‌شد و متاسفانه اغلب اعمال نمی‌شد.

-آیا اتاق برنامه مدونی برای حل معضلات اقتصادی داشت یا اینکه نظرات اتاق همان موضوعاتی بود که در جلسات اتاق با حضور مسوولان دولتی مطرح می‌شد؟

اتاق در برخی مسایل اصلی به ویژه موضوعاتی که به اتاق ارجاع می‌شد یا مرکز دغدغه اقتصادی کشور به خصوص بخش خصوصی بود، راهکارها و گزارش‌های قابل توجهی را ارایه می‌کرد. البته اتاق تهران در این زمینه فعال‌تر بود اما اتاق در سایر بخش‌ها تنها به اظهارنظر اکتفا می‌کرد. البته این امر چند دلیل داشت؛ اتاق تازه متحول شده بود و با اتاق ایده‌آل فاصله زیادی داشت؛ هنوز هم فاصله زیادی دارد. نکته دومی که می‌توان به آن اشاره کرد مشکلات زیاد اقتصادی بود. اگر اتاق در مورد یک موضوع گزارش تهیه می‌کرد چند موضوع دیگر نیز وجود داشت که لازم بود در مورد آنها نیز گزارش تهیه کند در حالی که کمی وقت امکان بررسی تمام مشکلات را مقدور نمی‌کرد. مساله دیگر این بود که بخش خصوصی همواره درگیر چالش است یعنی بخش خصوصی تنها تلاش می‌کند از مسایل و چالش‌های اساسی، آن هم تا حدی رهایی یابد. در این شرایط، فضای لازم برای فکر کردن به سایر مسایل وجود ندارد. همه به نوعی به دنبال حل مشکلات خود هستند؛ مشکلاتی مانند رکود، بیمه، مالیات، کمبود منابع مالی، تحریم و هدفمندی یارانه‌ها همواره به‌عنوان معضلی برای بخش خصوصی بوده‌اند. این مشکلات مجال کمتری برای اندیشیدن به سایر مسایل فراهم می‌کند. این موضوع از علل بیرونی است که موجب شد اتاق بیش از این کارایی نداشته باشد.

-جایگاه بخش خصوصی در دولت‌های نهم و دهم چه بوده است؟

بستگی دارد جایگاه را چه تعریف کنیم. اگر جایگاه این است که تنها در کلام و تعریف و تمجید بگنجد، باید گفت بخش خصوصی از جایگاه خوبی برخوردار بوده است. اما به عقیده من جایگاه بخش خصوصی از توضیحاتی که پیشتر ارایه کردم مشخص می‌شود. رای و نظر اتاق کمتر به منصه ظهور رسیده است و همین امر نشان می‌دهد که اتاق‌ها از جایگاه خوبی نزد دولت برخوردار نیستند.

-چگونه می‌توان این جایگاه را تقویت کرد به طوری که بیشتر از نظرات این بخش در تدوین سیاست‌های اقتصادی استفاده شود؟

در این زمینه نیز می‌توان از دو عامل بیرونی و درونی نام برد. از نظر درونی اتاق باید خود را تقویت کند یعنی اتاق، حرفه‌ای‌تر و کارشناسی‌تر، همراه با چشم انداز و برنامه کاری مدون پا به عرصه بگذارد. دولت نیز باید به نظرات اتاق بها دهد و در عمل هم در تدوین سیاست‌های اقتصادی از دیدگاه‌های فعالان اقتصادی بهره‌مند شود. نکته‌ای که حائز اهمیت است این است که ارتباط و تعامل دولت و بخش خصوصی ارتباطی سازمان یافته باشد نه یک ارتباط قایم‌به فرد. یعنی اینگونه نباشد که وزرایی که نظرات اتاق را قبول دارند به دنبال تعامل با اعضای اتاق باشند و برخی از وزیران که ایده‌های اتاق را قبول ندارند هرگونه تعامل با اتاق را قطع کنند. این نحوه رفتار به سلیقه شخص باز می‌گردد. اما اگر یک تفکر کلی حاکم شود تا براساس آن دولت خود را ملزم به تعامل با اتاق بداند همه ناچار خواهند شد نظرات اتاق را جویا شوند و آنها را در برنامه کاری خود لحاظ کنند. در کنار اصلاح این تفکر، فرآیندی باید تعریف شود که نظرات بخش خصوصی در خروجی کارهای دولت نمود پیدا کند. در صورتی که دولت با نظرات اعضای اتاق مخالف است در خصوص آن موضوع با آنها به گفت‌وگو بنشیند. من ادعا نمی‌کنم تمامی نظرات اتاق لزوما درست هستند و باید اجرا شوند. زمانی که نظرات بخش خصوصی به دولت ارایه می‌شود، نمی‌توان بیشتر از دو بازخورد برای آن متصور شد یا دولت به نظرات این بخش اهمیت لازم را نمی‌دهد یا اینکه آنها را به دلیل درستی اجرا می‌کند یعنی دولت باید نظرات درست را اعمال کند و نظرات نادرست را برای اصلاح به همراه مستندات و دلایل خود به اتاق بازگرداند. این شیوه قابل قبول است ولو از ۱۰ رای اتاق تنها یکی اجرا شود اما دولت باید برای اجرا نشدن ۹ مورد دیگر دلایل خود را ارایه کند.

- پس چگونه بخش خصوصی و دولت از آرای یکدیگر باخبر می‌شوند؟

برخی مواقع جلساتی با حضور وزرا یا مسوولان در اتاق برگزار می‌شود. آنها سخنان بخش خصوصی را می‌شنوند و سپس نظرات و ایده‌های خود را مطرح می‌کنند. اشکال این نوع گفت‌وگو در این است که بخش خصوصی حرف خود را می‌زند و نقد و نظر خود را مطرح می‌کند و وزیر نیز به جای پاسخگویی به انتقادات و نظرات اعضای اتاق از دیدگاه‌های خود می‌گوید. بنابراین این دو هر یک در فضای مجرد به طرح نظرات و دیدگاه‌های خود می‌پردازند بی‌آنکه به حل معضلات کمک شود. اغلب مدیران با اعضای اتاق اینگونه رفتار می‌کنند. شیوه دیگر، از طریق رسانه‌هاست. اتاق از طریق رسانه‌ها به طرح نظرات و آرای خود می‌پردازد و دولت نیز از طریق رسانه‌ها پاسخ می‌گوید. اینگونه نیست که دو طرف پشت میز بنشینند و با هم مذاکره کنند. در واقع دو طرف در فضای سومی به چالش می‌پردازند.

-به نظر شما میان دولت و بخش خصوصی چقدر اختلاف سلیقه وجود دارد؟

دولت یعنی چه کسی؟ و بعد، سلیقه دولت کدام است؟

-منظورم از دولت، رییس‌جمهوری است. از ریاست محمودا‌حمدی‌نژاد بر قوه مجریه بیش از پنج سال می‌گذرد و به طور حتم بخش خصوصی توانسته ارزیابی دقیقی از رفتارها و دیدگاه‌های دولت داشته باشد. از طرفی شما به عنوان فعال بخش خصوصی از دیدگاه‌های این بخش نیز آگاهی دارید. به نظر شما این دو تفکر تا چه میزان با یکدیگر متفاوت هستند؟

به عقیده من اختلاف در تفکر زیاد است. البته منظورم تفکراتی است که مجال اجرا یافته‌اند. برای نمونه زمانی که وزیر یا مسوولی به اتاق می‌آید، می‌بینیم با بخش خصوصی بسیار همفکر است اما زمانی که رفتار اقتصادی دولت را مشاهده می‌کنیم، می‌بینیم اختلاف سلیقه و نظر بسیار است. و چنین رویکردی مطلوب بخش خصوصی نیست.

-یعنی در نهایت با وجود موافقت برخی از وزرا با اعضای اتاق تصمیم‌گیر یک نفر است؟

یک نفر، یک گروه یا یک کار گروه. در هر حال تفکر هسته تصمیم‌گیر در دولت با تفکر اتاق متفاوت است. آن تفکر مبتنی بر تامین توده است و تفکر اتاق مبتنی بر توسعه اقتصادی از مسیر کارآفرینی، بهبود فضای کسب و کار برای بنگاه‌های اقتصادی، سودآوری و توانمندی آنهاست تا در سایه آن اشتغال ایجاد شود.

خبر

ایران یک میلیارد دلار به نیجریه وام می‌دهد

سفیر نیجریه در تهران گفت:ایران آمادگی خود را برای اعطای وام یک میلیارد دلاری جهت اجرای پروژه‌های اقتصادی و تجاری دراین کشور اعلام کرده است. به گزارش پایگاه‌اینترنتی کامتکس، چیکا ابوبکر، ادامه داد:این وام موجب تقویت و گسترش همکاری‌های اقتصادی و تجاری‌ایران و نیجریه خواهد شد. ایران پیش ازاین پیشنهاد اعطای وام ۱۵۰ میلیون دلاری را به نیجریه داده بود که با توجه به جمعیت زیاد نیجریه‌این مبلغ کم بوده است. وی افزوداین وام با نرخ بهره پنج درصدیی خواهد بود. وی به زمان بازپرداخت‌این وام اشاره‌ای نکرده است. نیجریه برای تامین مصالح ساختمانی، توسعه صنعت نفت و گاز، نیروگاه‌های برق و صنایع به منابع مالی و تسهیلات ارزی نیاز دارد. وی افزود مذاکرات با بانک‌های ایران برای پرداخت هر چه سریع‌تراین وام به نیجریه ادامه دارد.

افت ۸/۵ درصدی سود دوقلوهای بورسی در سال ۹۰

دو شرکت معدنی چادرملو و گل‌گهر که به دو قلوهای بورس معروفند پیش‌بینی سود هر سهم برای سال مالی ۹۰ را با افت ۸/۵ درصدی نسبت به سال مالی جاری اعلام کردند. به گزارش فارس، شرکت ۳۰۰ میلیارد تومانی گل‌گهر پیش‌بینی درآمد هر سهم برای سال منتهی به ۲۹اسفند ۹۰ را هزار و ۵۲ ریال (به طور خالص پس از کسر مالیات) اعلام کرد که در مقایسه با سود هزار و ۱۰۴ ریالی هر سهم در سال جاری، پنج درصد افت را نشان می‌دهد.

تعیین نرخ سود سال ۹۰ در جلسه شورای پول و اعتبار

در پی تصویب نهایی بسته سیاستی نظارتی بانک مرکزی و طبق گفته‌های مقامات ارشد این بانک قرار است در جلسه روز سه‌شنبه هفته جاری شورای پول و اعتبار، نرخ سود سال آینده نهایی و به تصویب اعضای این شورا برسد. به گزارش فارس، با نهایی شدن بسته سیاستی-نظارتی سال ۹۰، به نظر می‌رسد تصمیم‌گیری‌ها درباره نرخ سود نیز در جلسه هفته جاری شورای پول و اعتبار به سرانجام برسد و سیاست‌گذاران پولی و بانکی پیش از پایان سال۸۹ سیاست‌های پولی سال آینده را اعلام کنند. روز گذشته روابط عمومی بانک مرکزی ضمن‌اینکه از نهایی شدن بسته سیاستی سال ۹۰ خبر داده، اعلام کرده است که بسته سیاستی-نظارتی شامل سیاست‌های پولی، اعتباری و نظارتی نظام بانکی در سال ۹۰ پس از سه بار ویرایش در بانک مرکزی نهایی شد و برای تصویب و ابلاغ در دستور کار شورای پول و اعتبار قرار گرفت. در عین حال در هفته گذشته رییس کل بانک مرکزی و قایم مقام وی هر یک در اظهاراتی جداگانه از بررسی و احتمال نهایی شدن نرخ سود در جلسه اصلی هفته جاری شورای پول و اعتبار خبر داده بودند. بهمنی در آخرین و تازه‌ترین اظهارات خود هرگونه اظهار نظر دراین باره را غیرمعتبر دانسته و گفته است: هنوز تصمیم قطعی درباره نرخ سود و حذف صفرها از پول ملی گرفته نشده و اظهارنظرهای متفرقه هنوز مشخص نیست.